

at der er den allermindste Forffjel imellem Marstal og de andre Steder. Det er udtalt overfor dem alle, at Regjeringen kan indsatte en derboende Retssbetjent til Formand; men det er paa ingen Maade udtalt, at Regjeringen vil gjøre det, og dette findes ikke i den ærede Ministers Vædringsforslag. Nu vilde det dog være meget urigtigt at udstøde Marstal, fordi den vil blive saa heldig stillet, at den kan faae en af sine egne Borgere til kongelig valgt Formand for Communalbestyrelsen; thi efter hvad den ærede Minister har sagt, vil han jo søge at lægge i Handelspladsens egne Hænder at faae Formanden valgt blandt dens egne Borgere. Byen vil altsaa blive stillet saa godt, som nogen Commune kan ønske sig, og derfor at ville udstøde den af dette Lovforslag, synes der mig ikke at være nogen Grund til.

Ordføreren: Jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke har hørt et Ord udtalt af den ærede Minister om, at det skulde være Regjeringens Hensigt at lade en af Borgerne valgt Formand fungere som Statens Tilsynsmand. Det er en af Kongen, uden Deeltagelse fra Communens Side, bestilket Mand, som det er paatænkt at overdrage Statens Tilsyn til. Det er der jo Intet i veien for, men det Andet har jeg ikke hørt omtale, og det vilde jo ogsaa være en høist mærkelig Fremgangsmaade at overdrage Statens Tilsyn til en af Communen valgt Mand.

Tobiesen: Den ærede Ordfører maa have været meget uheldig med Hensyn til at opfatte, hvad der af mig blev sagt; thi jeg sagde selvfølgelig ikke en af Borgerne valgt, men en blandt Borgerne valgt og selvfølgelig af Kongen bestilket Formand; naar det ikke er Retssbetjenten, saa maa det blive en Mand, der staaer i Forhold til Communens Borgere som Medborger, men han vil ikke blive valgt af Borgerne, men blandt Borgerne.

Ordføreren: Det kunde jo godt blive Toldforvalteren.

Tobiesen: Han er jo ogsaa Borger i Byen.

Bjerring: Den ærede Indenrigsminister yttrede før, at de Forslag, som Udvalget havde stillet til det foreliggende Lovforslag, vare meget gennemgribende. Jeg kan ikke nægte, at denne Yttring forundrede mig noget. For mit personlige Bedkommende troer jeg nemlig i Udvalget at have viist en høj Grad af Resignation. Som det maaffee vil erindres, yttrede jeg ved denne Sags første Behandling, at mit principale Dnske var, at Frederiksberg reent maatte gaae ud af Lovforslaget. Dette vilde ganske vist have været en gennemgribende Forandring, men Dnsket herom har jeg givet Slip paa, fordi jeg i Udvalget af Folk, der ere mere inde i de kommunale Forhold end jeg, er bleven gjort opmærksom paa, at man paa forskjellige Maader kunde lempe Forholdet saaledes, at de Uleiligheder bleve afhjulpne, som jeg meente vilde blive en Følge af, at Frederiksberg Commune skulde rette sig efter Bestemmelserne i dette Lovforslag. Mit næste Dnske, naar jeg ikke kunde naae det principale, var, at det maatte blive bestemt, at Frederiksberg Commune skulde bestyres af en af Kongen bestilket Formand, som lønnedes af Communen, og paa hvis Valg Communen skulde have en vis Indflydelse. Dette Dnske har jeg ligeledes givet Slip paa, fordi jeg meente, at det vilde vække megen Modsigelse fra forskjellige Sider, og fordi jeg troer, at man ogsaa i saa Henseende multivits kan lempe Forholdene nogenlunde efter Frederiksbergs Tarv, naar det sidste Punktum i Lovforslagets § 3 bliver staaende. Det Forslag, som den ærede Minister har stillet til § 3, gaaer nu imidlertid lige i stik modsat Retning. Ganske vist har det hidtil, indtil den Dag i Dag været Tilfældet, at Retssbetjenten i søndre Birk tillige har været Formand for Frederiksberg Communalbestyrelse, men jeg troer ogsaa, at man fra alle Sider har følt de Ulemper, som ere forbundne dermed. Det maa jo derhos erindres, at Frederiksberg Commune i saa Mær er tiltagen i en Grad, som ingen anden Commune i Landet paa langt nær er været. Da jeg flyttede ud i Frederiksberg Commune, for just ikke grumme mange Mær siden, havde den 4000 Indbyggere, men nu er dens Indbyggerantal, efter